

Αποχής εγκώμιον. Εκλογές ή δημοψήφισμα;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

της 20ης Σεπτεμβρίου 2015

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΑΠΟΔΕΚΤΟΣ
Ο ΝΟΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 4336/2015:

«ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ-
ΚΥΡΩΣΗ ΤΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ
ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ
ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ ΑΠΟ ΤΟΝ
ΕΥΡΩΠΑΙΚΟ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟ
ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΛΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ
ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗΣ»

ΠΟΥ ΨΗΦΙΣΕ Η ΒΟΥΛΗ ΣΤΙΣ
14.08.2015 ΜΕ 222 ΥΠΕΡ,
64 ΚΑΤΑ ΚΑΙ 11 ΠΑΡΩΝ ΚΑΙ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΕ ΣΤΟ ΦΕΚ
ΑΡ. 94/14.08.2015;

ΕΓΚΡΙΝΕΤΑΙ

ΣΥΡΙΖΑ
ΝΔ
ΠΟΤΑΜΙ
ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ
ΑΝΕΛ
ΕΚ

ΔΕΝ ΕΓΚΡΙΝΕΤΑΙ

ΛΑ.Ε
ΚΚΕ
Χ.Α

Γραβιόλι

Μετά τις εκλογές του Ιανουαρίου, οι πρώτες εκλογές που θα συνέβαιναν θα έπρεπε να διεκδικούν τον τίτλο των «πρώτων εκλογών μετά το τέλος της μεταπολίτευσης». Από το 2009 και μετά, η οικονομική και κοινωνική κρίση στην χώρα μας αποσυνθέτει τις αξίες των πελατειακών σχέσεων και του κομματικού κράτους, του καταναλωτισμού και της ήσσοнос προσπάθειας, της ωφελιμιστικής ανάθεσης στην πολιτική εκπροσώπηση. Και ενώ αυτό συνέβαινε αργά και

βασανιστικά μέχρι τις εκλογές του περασμένου Ιανουαρίου, το τελευταίο επτάμηνο η πορεία αποδιοργάνωσης του παλιού αξιακού συστήματος επιταχύνθηκε.

Ωστόσο αυτό γινόταν αυτόματα και παθητικά, σαν αποτέλεσμα εγκατάλειψης στην ροή της ύφεσης και όχι οργανωμένα και συνειδητά με πολιτικές επιλογές της κυβέρνησης. Έτσι όμως αποδείχτηκε στην πράξη ότι ούτε η κυβερνώσα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ μπορούσε να κυβερνήσει διαφορετικά από τους προκατόχους της.

Και αυτό ήταν μια οπισθοδρόμηση διότι μόνο μια επιθετική διακυβέρνηση με επίκεντρο τον πραγματικά αναξιοπαθούσα υπερφορολογούμενο και παραγωγικό Έλληνα θα ήταν ελπίδα και εγγύηση για να πετύχουμε σαν χώρα καλύτερους οικονομικούς όρους και κοινωνικές συνθήκες για την εξυπηρέτηση της υπερχρέωσης, την ανάκαμψη και εντέλει την απεξάρτηση της χώρας.

Έτσι το γεγονός της αυξημένης πια συλλογικής αυτογνωσίας, ότι δηλαδή δεν μπορεί να στηθεί ένα ελληνικό σύγχρονο και πολιτισμένο κράτος πάνω στις σαθρές αξίες της μεταπολίτευσης, δεν μπορεί να οδηγήσει από μόνο του τις εξελίξεις προς τα εμπρός αν δεν υπάρχει μια κατάλληλη ηγεσία για να το αξιοποιήσει.

Αντίθετα και αντιδραστικά, ο πυρήνας των πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων που αναπτύχθηκαν και κέρδιζαν με βάση τις παλιές αξίες, κοντεύουν να ξαναβγούν στο προσκήνιο και να τις αναβιώσουν «εκσυγχρονισμένες» μέσα στο εφαρμοστικό περιβάλλον του μνημονίου που υπογράφηκε και ψηφίστηκε. Η παρουσία του Λαλιώτη στα ψηφοδέλτια δίνει με γλαφυρό τρόπο έναν ισχυρό συμβολισμό προς αυτήν την κατεύθυνση.

Το παλιό σύστημα αξιών που περιστρέφεται γύρω από τις γνωστές σχέσεις διαπλοκής και διαφθοράς ετοιμάζεται και οργανώνεται για να συνεχίσει να ελίσσεται και να κερδίζει μέσα στις μνημονιακές συνθήκες που θα διαρκέσουν για πολλά χρόνια.

Η επτάμηνη κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ απαξιώθηκε τάχιστα σαν μια κυβέρνηση «ειδικού σκοπού», πετυχαίνοντας απλά εκεί όπου αποτύγχανε η κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, δηλαδή να κλείσει νομοθετικά την 5η αξιολόγηση και τις εκκρεμότητες των πρώτων μνημονίων, αλλά και να δεσμεύσει την χώρα με νέο μνημόνιο για τουλάχιστον ακόμη τρία χρόνια.

Ωστόσο το βάρος της εφαρμογής των μέτρων είναι μεγάλο και δεν αρκούσε το τελευταίο κοινοβούλιο για να το σηκώσει – το λιγότερο από «πολιτική ηθική» άποψη. Έτσι παρότι υπήρχε ήδη μια πρόθυμη κοινοβουλευτική πλειοψηφία για να στηρίζει τα μέτρα, οι δανειστές ήταν φυσικό να θέλουν μια πιο ομοιογενή, καθαρή από «προσμίξεις», αξιόπιστη πλειοψηφία για αυτούς και βέβαια για τους δικούς τους ψηφοφόρους.

Οι εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου μπορούν να γεννήσουν ιδανικά πολιτικά σχήματα για αυτό τον σκοπό. Οι πρόθυμοι είναι και οι περισσότεροι: Ο καθαρός πια ΣΥΡΙΖΑ, οι παλαίμαχοι της ΝΔ, το δοκιμασμένο ΠΑΣΟΚ με την εξαχνωμένη ΔΗΜΑΡ, το πολλά υποσχόμενο και παντός μνημονιακού καιρού ΠΟΤΑΜΙ, το οποίο από ανάχωμα του τέως ΣΥΡΙΖΑ έγινε συνοδοιπόρος στην εξημερωμένη του μορφή. Ακόμα και η διψασμένη, έστω για ένα πεντάλεπτο εξουσίας, Ένωση Κεντρώων.

Υπάρχουν πλέον απρόσμενα πολλά, κατάλληλα επεξεργασμένα πολιτικά υλικά, έτοιμα να αναλάβουν δράση σε μια κυβέρνηση που ποιοτικά δεν θα διαφέρει από αυτήν που ψήφισε το τρίτο μνημόνιο πριν παραιτηθεί.

Αυτές οι εκλογές είναι χωρίς αιτία για το εκλογικό σώμα. Οι αποφάσεις για τα επόμενα χρόνια έχουν ήδη ληφθεί, έχουν υπογραφεί και έχουν ψηφιστεί. Και αυτές οι αποφάσεις δεν έρχονται για να δώσουν λύσεις σε κανένα πρόβλημα καθημερινότητας ή προοπτικής. Δεν έρχονται για να δώσουν πρακτικές και αξιόπιστες λύσεις διεξόδου στην ήδη μακροχρόνια εγκατεστημένη καθημερινή στέρηση, την ανεργία, την απουσία δικαιοσύνης. Δεν έρχονται για να λύσουν κανένα πρόβλημα δημοκρατίας και ανισότητας.

Αυτές οι εκλογές έχουν αιτία μόνο για το παραπαίον πολιτικό σύστημα. Στοχεύουν στην νομιμοποίηση των επιλογών του και στην ανασύνταξη των δυνάμεων του. Έρχονται για να υφαρπάξουν την συναίνεση του εκλογικού σώματος για την εφαρμογή ενός αδιέξοδου προγράμματος, που αυτό το ίδιο εκλογικό σώμα απέρριψε μόλις πριν δύομισι μήνες.

Αυτές οι εκλογές έχουν στόχο να νομιμοποιηθεί η κοινή υπερψήφιση του τρίτου μνημονίου από ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΠΟΤΑΜΙ, που υποστήριζαν το ΝΑΙ στο δημοψήφισμα, με την πλειοψηφία του ΣΥΡΙΖΑ, που υποστήριζε το ΟΧΙ σε αυτό. Εκβιάζουν έμμεσα την αποδοχή της παραχάραξης της λαϊκής βούλησης, που εκφράστηκε στο δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου.

Αυτές οι εκλογές έχουν χαρακτήρα δημοψηφίσματος, όχι ανάμεσα στο ευρώ και την δραχμή, αφού η τελευταία είναι σε αυτή τη φάση μια χαμένη υπόθεση σαν εναλλακτική, παρότι μπορεί να εμφανιστεί εκλογικά πιο ενισχυμένη. Έχουν χαρακτήρα δεύτερου δημοψηφίσματος με σκοπό να ανατραπεί το αποτέλεσμα του πρώτου και να εγκριθεί ό,τι είχε απορριφτεί σε εκείνο.

Αυτές οι εκλογές γίνονται με αυταρχικό και τυχοδιωκτικό τρόπο. Η πλειοψηφία δεν τις ήθελε και στις σημερινές συνθήκες το όποιο κέρδος πολιτικού χρόνου για τους κυβερνώντες θα φέρει μεγαλύτερες απώλειες και στέρηση στον λαό.

Δεν έχουμε χούντα. Ωστόσο ζούμε ένα καθεστώς ασφυκτικής ξένης οικονομικής επιτροπείας το οποίο οι εγχώριες πολιτικές δυνάμεις δεν μπορούν να διαχειριστούν με εναλλακτικές πολιτικές, που θα μπορούσαν να ανακουφίσουν και να δώσουν σαφές και βιώσιμο χρονοδιάγραμμα εξόδου. Έτσι καταλήγουν, σαν άτομα ή κόμματα, να ασχολούνται με την προσωπική τους διάσωση.

Μιλάμε για συνθήκες ανελευθερίας και προσηματικής δημοκρατίας με τον μέσο πολίτη να περιφρονείται και να καταπιέζεται από την εξουσία, προοριζόμενος και περιοριζόμενος σταδιακά, και από ένα σημείο και έπειτα σχεδόν αποκλειστικά, σε μια ανθρώπινη μικροσκοπική μονάδα απόσβεσης κρατικού χρέους, το οποίο θα προσδιορίζει και την μορφή και τον βαθμό της σύγχρονης δουλείας του.

Και αφού δεν έχουμε χούντα δεν θα μπορούσαμε να συγκρίνουμε τις σημερινές εκλογικές μας διαδικασίες με τα νόθα δημοψηφίσματα της χούντας. Ωστόσο υπάρχει μια αναλογία που οφείλουμε να σημειώσουμε. Στις 20 Σεπτεμβρίου, το εκλογικό σώμα στην ουσία καλείται με ένα ΝΑΙ ή με ένα ΟΧΙ να αποφασίσει για αποφάσεις που έχουν ήδη ληφθεί, ακόμη και αν νωρίτερα εξέφρασε ελεύθερα την άρνησή του για το περιεχόμενό τους.

Δεν θα υπάρξει νοθεία, αλλά μιλάμε για ένα «δημοκρατικά» προαναγγελθέν ΝΑΙ, σίγουρο και καθαρό υπέρ της εφαρμογής του μνημονίου, φιλτραρισμένο περίτεχνα μέσα από τις έξι πολιτικές πλευρές ενός φιλομνημονιακού «κύβου», αλλά με αδιαμφισβήτητο γεγονός την παραχάραξη μιας νωπής και ελεύθερης δημοκρατικής βούλησης.

Δεν είναι εκλογές-δημοψήφισμα της χούντας, δεν έχουμε χούντα, αλλά εδώ πρέπει να μας προβληματίσει εκτός από τον τρόπο, το γεγονός και φυσικά ο σκοπός. Σε κάθε περίπτωση μιλάμε για αυταρχισμό και τετελεσμένα.

Η αποχή είναι μια απάντηση σε αυτό το «δημοκρατικό» κάλεσμα της εγχώριας εξουσίας και των δανειστών να χρησιμοποιήσουν τις εκλογές αποκλειστικά για τα δικά τους συμφέροντα, παρότι τίποτε δεν μπορεί να αλλάξει με αυτές τις εκλογές και σε αυτήν τη φάση προς το καλύτερο για τους πολίτες.

Η αποχή σε αυτές τις εκλογές είναι μια μικρή αντίδραση που θα μπορούσε να ασκήσει ο πολίτης σαν ένδειξη απαξίας στην νεκρανάσταση της μεταπολίτευσης, αλλά και σεβασμού στην δημοκρατία, που τελικά δεν μπόρεσε ποτέ να αποκατασταθεί ολοκληρωτικά μετά το 1974.

Δ. Τρικεριώτης, *Twitter*: [@BlogGnathion](https://twitter.com/BlogGnathion)